ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **KOVÁŘ plus s.r.o.**
sídlem Podolí č. ev. 63
zastoupen JUDr. Vítem Buršou, advokátem
sídlem Březolupy 591

proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2025, č. j. 17311/25/5100-41455-711539,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 18. 11. 2024, č. j. 1606168/24/3309-50523-703696, podle § 156 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), zamítl žádost žalobce ze dne 5. 9. 2024 o rozložení úhrady daně a příslušenství daně na splátky, týkající se nedoplatku na

doměřené dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben-září 2013 a prosinec 2013-prosinec 2015. Dle správce daně není dostatečně zajištěna inkasovatelnost neuhrazené daně, neboť u žalobce dochází k poklesu stavu zásob, zjištěné skutečnosti poukazují na to, že zákaznickou základnu žalobce převzala se žalobcem personálně spřízněná společnost Old Town Company s.r.o. a žalobce neprokázal, že předmětný nedoplatek bude uhrazen prostřednictvím posečkání úhrady daně. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

II. Žaloba

2. Podle žalobce daňové orgány dospěly ke správnému závěru, že jsou splněny zákonné podmínky pro povolení posečkání a případné rozložení daně na splátky podle § 156 odst. 1 písm. a) a d) daňového řádu. Měly tedy posečkání povolit a stanovit splátky, nikoliv řešit otázku vymahatelnosti daně. Diskreční oprávnění se uplatní až při vlastním rozhodování o konkrétní výši povolených splátek a stanovení splátkového kalendáře (žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 2 Afs 88/2010-70). Správce daně nesmí stanovovat žádné „podpůrné“ podmínky odůvodněné obecným ustanovením § 1 odstavce 2 daňového řádu.

3. Žalobce má za to, že splňuje také podmínky podle § 156 odst. 1 písm. c) a e) daňového řádu. Jelikož to není podstatné, jen ve stručnosti uvádí, že doložil, jak plní daňové povinnosti a v jaké výši, a pokud by nedošlo k zásahům správce daně, které mu podnikání komplikují či znemožňují, splňuje i tyto podmínky.

4. Správce daně rovněž porušil § 156 odst. 2 daňového řádu, který mu ukládá rozhodnout o žádosti do 30 dnů. Tuto lhůtu překročil 2,5násobně. Postupoval přitom účelově, neboť měl žádost posuzovat podle podmínek v době jejího podání, a nikoliv podle stavu po jeho dalších rozhodnutích (zamítnutí žádostí o prominutí příslušenství a zejména nařízení exekucí dne 18. 11. 2024, tedy ve stejný den, kdy zamítl žádost o povolení posečkání).

5. Pokles obratů, snížení stavu zásob, pohledávek či snížení počtu zaměstnanců dle žalobce nijak nesouvisí se společností Old Town Company s.r.o. Žalobce po celou dobu od zahájení daňové kontroly dále podnikal, což nakonec umožnilo správci daně provést v prosinci 2022 exekuci všech tehdy disponibilních prostředků na účtech ve výši přes 150 milionů Kč. Byl to tedy právě správce daně, který tímto zásadním způsobem omezil podnikatelské aktivity žalobce. Dalším negativním důsledkem pak bylo ohrožení důvěry u žalobcových dodavatelů v zahraničí, kteří ztráceli možnost pojištění (proto požadovali platby předem), nebo se obávali toho, že žalobce nebude schopen dostát svým závazkům, a proto s ním obchodování omezili či dokonce zrušili.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný uvádí, že v případě, že daňový subjekt naplní některý ze zákonných důvodů pro povolení posečkání dle § 156 odst. 1 daňového řádu, musí se správce daně podpůrně zabývat také tím, zda je zajištěna tzv. inkasovatelnost daně, tj. zda povolením posečkání nedojde k ohrožení základního cíle správy daní, tj. zabezpečení úhrady daně (§ 1 odst. 2 daňového řádu).

7. Žalobce nepředložil kvalifikovaný výhled budoucího podnikání tak, aby žalovaný mohl ve smyslu § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu posoudit, zda daň v příštím zdaňovacím období

bude vyšší, než by byl výnos z případného ukončení podnikání žalobce. Zároveň neexistuje důvodné očekávání, že by žalobci zanikla povinnost hradit penále a úrok z prodlení ve smyslu písm. e) téhož ustanovení.

8. K překročení lhůty dle § 156 odst. 2 daňového řádu přispěl sám žalobce. Žádost podal dne 5. 9. 2024. Dne 23. 9. 2024 zaslal správce daně žalobci v souladu se zásadou vstřícnosti a spolupráce e-mailovou zprávu, ve které žalobci sdělil skutečnosti, které by měl v rámci své žádosti objasnit. Žalobce následně svou žádost dvakrát doplnil (dne 26. 9. 2024 a dne 8. 11. 2024). Rozhodnutí o posečkání bylo následně vydáno pouhých 10 dnů po posledním doplnění žádosti. V řízení o žádosti o posečkání úhrady daně vychází správce daně vždy ze stavu osobního daňového účtu v okamžiku vydání rozhodnutí o posečkání.

9. Žalovaný zdůrazňuje, že se žalobcem personálně propojená společnost Old Town Company s.r.o. byla založena dne 25. 11. 2022, tj. pouhý den poté, co zdejší soud zamítl žalobu proti rozhodnutí o doměření daně z důvodu účasti žalobce na daňovém podvodu. Z analýzy kontrolních hlášení vyplývá, že původní dodavatelé žalobce začínají postupně od poloviny roku 2023 dodávat společnosti Old Town Company s.r.o. To není dle žalovaného způsobeno daňovou exekucí v roce 2022. Žalobce nemá zajištěno generování zisku potřebného minimálně k uhrazení poslední splátky posečkání ve výši cca 196 milionů Kč. Žalobci byl nedoplatek opakovaně posečkáván již od roku 2020 (čtyřem předchozím žádostem bylo vyhověno), ani to však nevedlo k úhradě celého nedoplatku a žalobce opakovaně porušoval podmínky povoleného posečkání. Podstatná část nedoplatku byla vymožena exekučně.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s."), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

11. Žaloba není důvodná.

12. Podle § 156 odst. 1 daňového řádu *na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání")*,
a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,
b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných,
c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,
d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo
e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.

13. Podle § 156 odst. 2 daňového řádu *správce daně rozhodne o žádosti o posečkání do 30 dnů ode dne jejího podání.*

14. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce splňuje podmínky § 156 odst. 1 písm. a) a d) daňového řádu [žalobce v žalobě zmiňuje písm. b) tohoto ustanovení, nicméně lze mít za to, že se jedná o zjevnou chybu v psaní, neboť dle daňových orgánů se toto písmeno vztahuje toliko na fyzické osoby, s čímž žalobce nijak nepolemizuje]. Oproti žalovanému má sice

žalobce za to, že splňuje také podmínky § 156 odst. 1 písm. c) a e) daňového řádu, nicméně sám výslovně uvádí, že to není podstatné a v žalobě se vyjadřuje velice kuse. Z hlediska § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu bylo pro žalovaného rozhodující, že žalobce nepředložil kvalifikovaný výhled budoucího podnikání tak, aby bylo možné posoudit, zda lze předpokládat, že daň v příštím zdaňovacím období bude vyšší, než by byl výnos z případného ukončení podnikání. Proti tomu žalobce staví svůj prostý nesouhlas. Žalovaný dále konstatoval, že nebyl naplněn zákonný důvod pro povolení posečkání dle § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu, neboť již před podáním žádosti správce daně žalobcovu žádost o prominutí penále částečně zamítl (pravomocně) a částečně řízení o žádosti zastavil (nepravomocně). V případě úroků z prodlení žalobce ani nedoložil, že by podal žádost o jejich prominutí. Pokud na to žalobce v žalobě reaguje pouze jednou větou, že o jeho žádostech o prominutí části penále a úroků z prodlení nebylo v době podání nynější žádosti pravomocně rozhodnuto, nijak dle zdejšího soudu neosvědčuje důvodné očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti toto příslušenství uhradit.

15. Nejvyšší správní soud v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 22. 4. 2011, č. j. 2 Afs 88/2010-70, ve vztahu k institutu povolení splátek daně dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), vyložil, že nastanou-li zákonem předvídané podmínky pro povolení splátek daně, musí je správce daně povolit. Správce daně tedy především hodnotí důvody, o které žadatel svou žádost o povolení splátek daně opřel, a dospěje-li přitom k závěru, že jsou naplněny, pak samotné povolení splátek daně nezáleží na jeho úvaze, ale rozložení daně do splátek musí být povoleno. Správní uvážení se uplatní ve vztahu k výši splátek, přičemž zde je správce daně limitován především § 60 odst. 5 ZSDP, podle kterého nesmí být placení daně ve splátkách povoleno na dobu delší, než je lhůta, v níž se promlčuje vybrání daně. Zároveň je správce daně povinen dbát na fiskální zájmy státu v tom ohledu, aby bylo umožněno vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy státu (§ 2 odst. 2 ZSDP).

16. Uvedené úvahy se týkaly dřívější právní úpravy, nicméně jsou platné i pro posečkání úhrady daně a jejího rozložení na splátky podle § 156 daňového řádu. Právní úprava posečkání je tedy koncipována jako institut, který je za splnění zákonem stanovených podmínek nárokový, resp. daňový subjekt má subjektivní právo na poskytnutí dobrodiní státu, splní-li zákonem předvídané podmínky (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 Afs 181/2017-31).

17. Ani to však dle zdejšího soudu neznamená, že každý, kdo naplní některý z důvodů uvedených
v § 156 odst. 1 daňového řádu, automaticky má nárok na posečkání úhrady daně. Je legitimní, aby správce daně současně zkoumal, zda je žádost v souladu se smyslem a účelem institutu posečkání, resp. obecněji, zda vůbec může být v konkrétní situaci způsobilým prostředkem k naplnění cíle správy daní, tj. zabezpečení úhrady daní. Smyslem posečkání totiž je pomoci daňovému subjektu překonat nepříznivé dopady spojené s okamžitou úhradou daňové povinnosti tehdy, pokud lze reálně předpokládat, že v době náhradní lhůty splatnosti (resp. v postupných splátkách) bude schopen splnit své zákonné povinnosti, tj. zaplatit posečkanou daň. Nejedná se přitom o dodatečnou podmínku jdoucí mimo rámec zákona, nýbrž spíše o určitý korektiv umožňující správci daně zachovat smysl a účel posečkání.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

18. Význam daného korektivu se bude přirozeně lišit v závislosti na důvodech posečkání uplatňovaných daňovým subjektem v jeho žádosti. Např. pokud správce daně shledá naplnění důvodu dle § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu, bude jeho význam minimální. Bylo by nadbytečné hodnotit, zda bude ohrožena úhrada daně v části, v níž lze důvodně očekávat zánik povinnosti daň uhradit. Naopak v případě důvodu podle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu jsou takové úvahy dle zdejšího soudu plně namístě, neboť by nemělo žádný smysl posečkávat úhradu daně, kterou nejenže nelze vybrat od daňového subjektu v plné výši najednou, ale její úhradu v plné výši nelze očekávat ani v budoucnu.

19. Závěry daňových orgánů pak odpovídají i žalovaným odkazované judikatuře správních soudů, která východiska výše citovaných rozhodnutí nezpochybňuje, nýbrž doplňuje. V rozsudku ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 Afs 94/2015-62, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„povolením posečkání povinnost daňového subjektu zaplatit daň nezanikne; po dobu posečkání zájem státu vybrat daň trvá. Podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo proto vhodné, pokud správce daně podpůrně vedle stěžejního důvodu pro rozhodnutí o žádosti taktéž posuzoval, zda by případným povolením posečkání byla úhrada daně zmařena.*“ Rovněž z judikatury krajských soudu vyplývá, že je-li naplněn některý z důvodů pro povolení posečkání dle § 156 odst. 1 písm. a) až e) daňového řádu, může se orgán finanční správy s ohledem na § 1 odst. 2 daňového řádu podpůrně zabývat i tím, zda by případným povolením posečkání nebyla ohrožena inkasovatelnost daně (rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 29 Af 5/2015-56, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 19. 5. 2021, č. j. 52 Af 31/2019-94).

20. Překročení lhůty pro rozhodnutí dle § 156 odst. 2 daňového řádu dle zdejšího soudu samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný vysvětlil, že k nedodržení lhůty přispěl sám žalobce, neboť svou žádost o posečkání opakovaně doplňoval. V postupu správce daně pak zdejší soud nezjistil ani žalobcem namítanou účelovost. Žádost o prominutí příslušenství byla vyřízena (byť zčásti nepravomocně) již před podáním žádosti o posečkání a exekuce byla nařízena sice ve stejný den (tedy 18. 11. 2024), avšak jak žalovaný vysvětlil, teprve poté, kdy správce daně zamítl žádost o povolení posečkání a rozhodnutí doručil žalobci. Nelze předpokládat, že by se v případě vyřízení žádosti ve lhůtě dle § 156 odst. 2 daňového řádu na těchto skutečnostech cokoliv změnilo.

21. V nynější věci dle napadeného rozhodnutí činil ke dni 30. 10. 2024 nedoplatek žalobce na DPH celkem 253 705 754,42 Kč. Nedoplatek je zajištěn zástavním právem k souboru skladových zásob existujících a budoucích, k souhrnu pohledávek existujících a budoucích a k obchodnímu závodu. Zásoby a pohledávky jsou spolu s peněžními prostředky jediným významnějším aktivem žalobce. Správce daně přitom zjistil u žalobce pokles stavu zásob a pohledávek, průměrná výše zásob, resp. pohledávek, činila za období od listopadu 2022 do ledna 2024 97 329 633 Kč, resp. 138 094 798 Kč, zatímco v období od února 2024 do září 2024 činila pouze 84 555 903 Kč, resp. 105 349 520 Kč.

22. Správce daně dále zjistil postupné přebírání zákaznické základny žalobce personálně propojenou společností Old Town Company s.r.o. Společníci žalobce F. K. a M. K. jsou rodiči společníka Old Town Company s.r.o. Gabriela K. a strýcem a tetou dalšího společníka Mgr. M. B. Společnost Old Town Company s.r.o. byla založena dne 25. 11. 2022, tj. pouhý

den poté, co zdejší soud zamítl žalobu proti rozhodnutí o doměření daně z důvodu účasti žalobce na daňovém podvodu.

23. Správce daně porovnal údaje týkající se obchodování se zbožím se sníženou sazbou daně, kam patří mražené a chlazené maso, a to za období od ledna 2023 do srpna 2024. Z porovnání údajů vyplývá, že průměrný měsíční objem obchodovaného zboží ve výši cca 84 milionů Kč za období od ledna 2023 do června 2023, ve kterém dodavatelé dodávali pouze žalobci, je přibližně stejný jako průměrný měsíční objem obchodovaného zboží ve výši cca 81 milionů Kč za období od července 2023 do srpna 2024, ve kterém ti samí dodavatelé dodávali jak žalobci, tak společnosti Old Town Company s.r.o., tedy došlo k útlumu ekonomické činnosti žalobce a k tomu odpovídajícímu vzestupu ekonomické činnosti společnosti Old Town Company s.r.o.

24. Žalobce navrhl, že bude předmětný nedoplatek ve výši přesahující 257 milionů Kč splácet prostřednictvím měsíční splátky ve výši 2,5 milionů Kč po dobu 2 let. Částku ve výši 2,5 milionů Kč přitom označil za „maximální“, kterou je schopen „bez dalších již nepřiměřených zásahů plnit“. To by však znamenalo, že poslední splátka by musela činit cca 196 milionů Kč. Ohledně této poslední splátky žalobce uvedl, že předpokládá, že ji uhradí buď z vlastních zdrojů (při očekávání dalšího rozvoje a snižování nákladů) nebo v kombinaci s úvěrem, přičemž pevně věří, že mu správce daně promine příslušenství daně. V podaném odvolání pak tvrdil, že v případě, že by nedostal úvěr od banky, mohli by si jej vzít jeho společníci. Navržená výše splátek se však dle žalovaného jeví jako problematická, a to s ohledem na skutečnost, že z výkazu zisku a ztráty ke dni 31. 8. 2024 vyplývá záporný měsíční hospodářský výsledek -747 000 Kč. Z předložených účetních výkazů nevyplývá, že by žalobce tvořil nějaké rezervy na poslední splátku. Sjednání bankovního úvěru zůstalo pouze v rovině tvrzení, neboť žalobce nedoložil, že by s nějakou bankou o poskytnutí úvěru vůbec jednal, natož aby mu banka tento úvěr do budoucna přislíbila. Rovněž tvrzení, že by si úvěr mohli vzít společníci žalobce, je dle žalovaného zcela nepodložené, neboť v minulosti to žalobce odmítal. Na nemovitých věcech společníků žalobce váznou zástavní práva zřízená v roce 2024 neumožňující zápis nového zástavního práva pro účely úvěru.

25. Žalobci byl nedoplatek opakovaně posečkáván již od roku 2020 (čtyřem předchozím žádostem bylo vyhověno), ovšem ani více než velkorysý časový horizont více jak 4 let nevedl k úhradě celého nedoplatku a žalobce podmínky povoleného posečkání opakovaně porušuje. Z částky cca 234 milionů Kč žalobce uhradil dobrovolně pouze cca 83 milionů Kč. Částka ve výši cca 151 milionů Kč musela být vymožena exekučně v roce 2022, tj. nedobrovolně. Žalobce přitom v letech 2022 a 2023 vyplatil svým společníkům podíl na zisku ve výši cca 53 milionů Kč.

26. Žalobce se proti shora uvedeným závěrům správce daně v žalobě vymezuje v podstatě jen tvrzením, že nic z toho nebylo jeho cílem či záměrem, nýbrž důsledkem daňové exekuce provedené v prosinci roku 2022, která žalobce připravila o obchodní výhody spočívající v dispozicích s finančními rezervami a dodavatelé se od něj začali odvracet. Sám žalobce připouští pokles obratů, snížení stavu zásob a pohledávek a snížení počtu zaměstnanců. Nijak nezpochybňuje, že od roku 2020 mu bylo posečkání povoleno celkem čtyřikrát, přičemž posečkání vždy pozbyla účinnosti z důvodu porušení stanovených podmínek, že v letech 2022 a 2023 vyplatil svým společníkům podíl na zisku ve výši cca 53 milionů Kč, v roce 2024 dosahoval záporného měsíčního výsledku hospodaření, a věrohodně

neprokazuje, jakým způsobem hodlá v době posečkání uhradit daňový dluh ve výši cca 196 milionů Kč. Žalobce nezpochybňuje ani údaje, na základě kterých žalovaný dospěl k závěru, že žalobcovi dodavatelé přibližně od poloviny roku 2023 začali dodávat personálně spřízněné společnosti Old Town Company s.r.o., a to na úkor dodávek žalobci.

27. Zdejší soud nepopírá, že daňová exekuce v roce 2022 představovala zásah správce daně do podnikání daňového subjektu. Žalobce však nijak důvěryhodně nepopsal a neprokázal, a to ani v řízení před správcem daně, ani v řízení před soudem, že by žalovaným zmiňované skutečnosti souvisely výhradně s tímto zásahem správce daně, ať již z hlediska stigmatizace žalobce v očích jeho dodavatelů, nebo z hlediska schopnosti žalobce nakupovat zboží.

28. Dle zdejšího soudu tedy daňové orgány na podkladě shora uvedených konkrétních skutkových okolností nyní projednávané věci dostatečně odůvodnily existenci okolností, které zakládají důvodnou obavu stran inkasovatelnosti daňového nedoplatku, o jehož posečkání žalobce požádal. Postupovaly pak v souladu se zákonem, pokud žalobci z tohoto důvodu posečkání daně nepovolily navzdory tomu, že neprodlená úhrada daně by znamenala pro žalobce vážnou újmu a nebylo možné u žalobce vybrat daň najednou.

V. Závěr a náklady řízení

29. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. března 2026

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.